

tid til noget

af det mere væsentlige

Sognepræst **Birgitte Johannesen**, Fuglebjerg-Haldagerlille-Tystrup Pastorat, skriver
Foto Privat

Grundtvig har skrevet, at »Kirken er til for Folkets Skyld, og ikke Folket for Kirkens.«

Indimellem kan man fristes til at tro, at det er folket, der er til for kirkens skyld. Der fokuseres meget på at få folk i kirke.

Hvordan får vi folk til at komme mere i kirken? Hvorfor kommer de ikke så meget, som den kirkelige inderkreds kunne ønske?

Som om vores vigtigste opgave er at få folk inden for døren, så vi kan tilfredsstille os selv og kirkens kritikere med, at der var mange mennesker til et arrangement eller en gudstjeneste. Så var det jo en succes.

Men er en fyldt kirke i sig selv et succeskriterium på en gudstjeneste eller andet arrangement? Er folket til for kirkens skyld for at fylde den, så den kan være glad og tilfreds og se sig selv som en succes?

Evangeliet skal forkyndes

Kirken skal være til for folkets skyld. Dens hovedopgave er, at evangeliet kan blive forkyndt så bredt som muligt for så mange mennesker som muligt.

Evangeliet forkyndes med det talte og sunge ord på mang-foldige og opfindsomme måder - men også med gerning. Evangeliets forkyndelse i gerning er ofte ikke særlig synlig og bliver ikke så ofte omtalt i kirkeblade og aviser: Mødet med de(t) enkelte menneske(r), som rækker ud over den forberedende samtale i forbindelse med kirkelige handlinger, det vil sige diakoni og sjælesorg.

Kan menigheden, som i kirkens første tid, blive kendt på kærlighedens gerninger, som vi er forpligtet på og sendt af Gud til at gøre? Det skulle være et af folkekirkens store succeskriterier.

Jeg synes, det kan være svært at prædike om Guds kærlighed til mennesker og om menneskers kærlighed til hinanden, hvis ikke kirken som kirke inklusive præsten går foran og viser vejen med et godt eksempel.

Der er dog de senere år begyndt at ske en ændring, så man i flere sognemenigheder indser, at diakoni hører naturligt og grundlæggende med til kirkeinstitutionen.

Hvordan kan diakoni og sjælesorg lokalt tænkes ind i alt det andet, der foregår?

- Præsten kan begynde ved de kirkelige handlinger og de mennesker, hun dér kommer i kontakt med. Det er et arbejde, der ligger lige for.

- Alle kirkelige handlinger og det, der kommer før og efter, kan have sjælesørgerisk funktion og være livshjælp. Derfor kan det være nærliggende at styrke den kontaktflade, der skabes i forbindelse med dåb, konfirmander, vielser, dødsfald.
- Der kan arbejdes med visioner i menighedsrådene. For eksempel:
  - Det lovpligtige, årlige menigheds-møde giver lejlighed til at sætte fokus på visioner omkring kirkens arbejde, også angående diakoni.
  - Afholde visionsdag i rådene, så den øgede fokus på diakoni fra begyndelsen er et fælles projekt for præst og menighedsråd.
  - Have kirkens liv og vækst på som de første punkter på menighedsrådsmøderne (også før økonomien!).
  - Nedsætte diakoniudvalg.
  - Debat om diakoni med skiftene oplægsholdere. Der kan udarbejdes en liste over personer, som vil være frivillige i kirkens arbejde, og som nye til enhver tid kan skrives på. Det kan for eksempel være tidligere menighedsrådsmedlemmer, som gerne fortsat vil have tilknytning til rådet og tid efter anden give et nap med.
  - Samarbejde med diakonale og humanitære organisationer i sognene.
  - Gøre mere opmærksom på udadtil, at enhver har mulighed for at tale med præsten.

Præst og frivillighed

Meget diakonalt arbejde kan gøres af frivillige. Men det er også naturligt, at præsten i et eller andet omfang tager del i arbejdet. Hun kommer i kontakt med mange mennesker. Og meget kan også gøres af hende i direkte forlængelse af hendes arbejde. Desuden er teologien en ballast, så fokus holdes.

Men hvordan få tid til det hele?

Præstens arbejde er en balanceret ubalance. Hun må prøve at holde balancen i alt det ubalancerede arbejde.

Præsten laver meget arbejde, som andre lige så godt og måske bedre kunne gøre. Herved bliver vigtigt, men mere usynligt præstearbejde. måske ikke gjort.

Hvor kan der skæres og strammes op?

Hvordan giver hun kompetencer videre, og til hvem?

Jeg har talt med en kollega og et menighedsrådsmedlem om mit projekt. De ser ikke meget optimistisk på muligheden for at reducere den arbejdsmængde, der ikke er fagligt præstearbejde.

- Er præsten indstillet på at lægge arbejde - og dermed indflydelse - fra

sig og over på andre? Tør hun stole på, at andre også er i stand til at gøre et godt stykke arbejde?

- Er menighedsrådsmedlemmer og evt. sekretær/kordegn indstillet på at tage arbejde og ansvar på sig?

Måske er der - når det kommer til stykket - ikke så meget arbejde, der kan reduceres, som jeg på forhånd havde troet og håbet.

På disse tre punkter bør der kunne sættes ind med tidsbesparelse for præsten:

- **Kirkebladet**
Præsten er ikke ansvarshavende. Hun står ikke som den, der skal samle alt sammen til bladet. Men hun kommer med gudstjenesteliste, evt. klumme og andet, som er præstens område alene. For eksempel et medlem fra aktivitetsudvalget kommer med resten.

- **PR**
Så meget som muligt lægges over til andre:
  - Udvalg/præst/menighedsråd vedtager, hvordan der skal annonceres m.m.
  - Et menighedsrådsmedlem eller eventuelt sekretær får i god tid liste og input, så hun kan sørge for, at annoncer, omtaler, plakater og pjecer er i orden til tiden.
- **Vedligeholdelse af hjemmeside**
ligger i forlængelse af kirkeblad og annoncering. Et menighedsrådsmedlem/eventuelt sekretær/hjemmesidefirma står for vedligeholdelse af hjemmesiden.